

ност на Яворов се разгръща между текстовете „Защо мълчиш“ (1899) и „Покаяние“ (1909), избирайки за свой безответен адресат *любимата* или *Бога*, колкото и потенциално широк да е спектърът проблематични понятия и величини, дискутирани или ожесточено отхвърляни, той в крайна сметка се подчинява и вписва в другия кръг, асимилира се от текстовете, които прокламират („По-близо до заход“, „Да славим пролетта“) или изстрадват („В часа на синята мъгла“) примирението и омьдряването на лирическия Аз. Ще се опитаме да разграничим няколко опозиции, произтекли от глобалното противостоене *аз – ти*, обусловени от своя страна от някои типични за Яворов символики. Първата от тях, най-рано зародила се в недрата на Яворовата образна система и оказала се изключително дълготрайна (на практика до 1909 г.), е опозицията *слънце – цвете*. Един от характерните ѝ варианти е *сокол – цвете*, по-скоро имплицирани в някои от ранните текстове на поета, застинал в късната си експлицитна модификация *орел – гълъбича* („Демон“). У късния Яворов противопоставянето *слънце – цвете* е най-специфично хипостазираното, въобще изказов модус, в който с лекота попадат парадигматично обзрените *мъжко-женски* отношения и който може да се възприеме като максимализиран структурен модел на много от христоматийните Яворови текстове.

Как се разгръщат и съответно – как са били изличени някои от най-ранните знаци на тази опозиция? В журналната редакция на „Луди-млади“ (1898) героинята носи името *Цветана*, отявлено мислено като противостоящо на номинацията *Метлявкина Велика*. Аналогично опониране възниква и при мъжките персонажи: между демонично оцветения герой („аз имам лели харни, / лели харни – нощи вярни“) и *Телчов Ваню* („кат момиче, / по е кротък от добиче“). Така „поетическият разказ“ на П. Кр. става възможен именно като разграничение и рязко противостоене на два непримирими един към друг свята – *лудите-млади* и *трезвите млади* („мома до-